

Szűk Balázs

1956-os versek

Biszku Béla büszke népe

Kádárnak apró dögei:
Jó lenne már felejteni.
Megbocsátani hogy lehet,
Ha rajtunk még a vértet.

Biszku Béla büszke népe,
Menekülj a szent vetésbe.
Nem hőkölsz már semmi vészre,
Sujtó Isten sem vesz észre.

Biszku Béla túlélte minket,
Régen halott lelkeinket.
Nyugdíjából telik rája,
Minden magyar fejfájára.

Vége van már Nagy Imrének,
Vége lesz a Széna-térnek,
Ha Kádár apró dögeit
Már nem lehet eltemetni.

Hidegül

Hull, hidegül, áll szép halmom,
Hova lett sok forradalom!
Elforrt és ecetes lett,
Sárba fült már minden tett.

Valaki vár

Égbe futó tehénlepény,
Alatta sok szegénylegény.
Ami állt, most terült halom:
Torkunk szorító irgalom.

Hab

Alszik az orkán,
Nincs hab a tortán.
Rolója malasztanak:
Vége a magyarnak.

Megint...

Forradalmak után elárvultan,
Árulásból árulásba hulltan,
Kutyák koncert csábítanak,
Cerberusok lázítanak.

Isten fintora

Elszállt a lázadás kora:
Isten fintora
Ránk égett szép maszkjainkra,
Bús angyalokra.

Lom

Szemben mindenféle lommal:
Haragvásban hatalommal.
Ez kenyerem, ez a sorsom,
Semmi már csak az adósom.

Bibó István haragszik

Hideg szelek fújnak a Duna felől:
Bibó István haragszik.
Az utolsó hun, az utolsó avar,
Vacogó sarokba szorítva,
Árva utolsó magyar;
Nyaksál nélkül, koszorúsan,
Állandó rikácsoló huzatban.
Vigyázó szemmel nézi, fürkészi
A Nagy Ház máriás magaslatait,
Egyedül őrzi a csillagja vesztett,
Esküre emlékező parlamentet,
Mint azon az áruló napon
Imre barátját hallgatagon.
Komáját, Imrét átellenes hídjáról,
Bronz feszülésű sóhajáról,
Szerelmes kertjéről, kincses taváról
Kijebbn rugdalni akarók,
Örökmécses fényét letiltók,
Újratemetéskor mártírkodók
Kizárják még a sarokból is.
„S mire éjfél üt az óra”,
Bezáródnak a szabadság kiskörei!
Pedig erre őket se Rákóczi,
Se a negyvennyolcasok,
Se Andrassy, se Tisza
Nem kérte e téren.
Jól megvoltak együtt
Józanító eszmékben.
S néhány lépésre az örök Duna,
Mely gonoszt és jót végképp egybemosna:
Attila még visszanez rájuk pironkodva.
Rettegnek ma már nagyot álmodni,
A vérehulló szabadsággal táncolni,
Ifjúságuk egyetlen ígéretéről
A felejtés mindent eltöröl.
Bibó István haragszik: fázik a Duna is.
„Imre barátom, mi jöhet még ezután?”